

Durmuş Hocaoğlu

Büyük Ebû Cehil'in Stratejisi

Yeniçağ, "Analiz", 20 Şubat 2006, Pazartesi.09
"Analiz" Sıra No: 360 2006-022 Şubat-10

YENİÇAĞ

Niçin tam da İslâm dünyasının nişan alınarak şedîd bir taarruz; hem de üstüne-üstüne giderek?

İlk önce kısa cevap: İslâm dünyasını terörize ederek harp vesîlesi yaratmak; eğer çok sıradan ve çok aptalca bir başka sebep yoksa, sebep ancak bu olabilir. Peki ama neden; neden harp vesîlesi? Cevap: Çünkü, uzunca bir müddetten beri tartışılmakta ve bilinmektedir ki, bundan sonrası İran ve tabiatıyla, Suriye'dir; tabiatıyla denklemde Türkiye de var, ama şimdilik görmeyelim. Ancak, savaş çıkarmak isteyen her güç gibi, Büyük Ebû Cehil de harbin sorumluluğunu "karşı taraf"ın üstüne yıkmaya çalışmaktadır. Şu hâlde, senaryoyu basite indirgeyebiliriz: Dünya — veya diğer adıyla, uluslararası — kamuoyu nezdinde, savaşın meşrûiyetinin tasdik edilebilmesi için İslâm dünyasının buna müstahak olduğunun çok iknâ edici delillerle ibraz edilmesi gerekmektedir. Tekrar soralım: İslâm dünyası buna nasıl müstahak olabilir? Çok kısaca, şöyle: Şâyet Müslümanlar kaba şiddet metodlarıyla ortalıkta terör havası estirir ve de sonra bunu büyük şehirlerin metropollerine kadar taşır ve bütün dünyayı, insanlığı bu "belâ"dan kurtaracak bir kahraman beklentisi noktasına getirecek olurlarsa, o zaman tepelerine çökmek için gerekli fırsatı da hediye etmiş olacaklardır. Tabîdir ki, "kahraman kovboy"un hesâbında, nasıl olsa bu şiddetlerin başlangıcındaki asıl tahriklerin nereden geldiğinin kısa zamanla hâfizalardan silinerek geriye sâdece şiddetin acı hâtırasının kalacağıın yer aldığını farzetmelyiz.

Şimdi biraz daha açalım:

Her savaşta — ister harp ister muhârebe — savaşta belirli bir kast-ı mahsusa binâen çıkarmak isteyen en kaba bir güç dahi, sorumluluğun karşı tarafta kalmasını istemiştir hep ve bu sebeple de, zamanla hayli zenginleşen bir savaş felsefesi ve hukuku ortaya çıkmıştır. Batı literatüründe ilk defa Aurelius Augustinus (354-430) tarafından kodifiye edilen bu hukuk, "Haklı Savaş" (Justum Bellum, Just War) adında bir kavram da geliştirmiştir [*Tanrı Devleti*; Cilt: VI, Bölüm: XIX]; bütün Batı Ortaçağı'nda belirleyici olan bu kavram her ne kadar zamanla eski ehemmiyetini kaybetmeye yüz tutmuş ve daha sonraki uzun zaman diliminde ayrıca Marksist terminoloji tarafından muhtevâ değişikliğine uğratılmış ise de da esprisi itibâriyle dâimâ aynı kalmıştır: Öyle bir vaziyet zuhur etmeli ki, savaşa girişmenin kamılmaz bir gerekliliği olması; değilse, bu bir kıtal olacaktır ki bu da gücüne en fazla güvenen devletlerin bile başını ağrıtabilecek gelişmelerin müsebbibi olabilir..

Bundan sonraki dönemde gerek Katolik ve gerekse de Protestanlar tarafından geliştirilen savaş hukuku, Thomas Aquinas (1225-74), Francisco de Vitoria (1492-1546), Francisco Suarez (1548-1617), Hugo Grotius (1583-1645), Emerich de Vattel (1714-67) gibi yetkin Batılı âlim, din adamı ve filozoflar tarafından da iyice kotarılmış ve bu sûretle, birincisi, savaşa girmenin asıl gerekçesini, meşrûiyet şartlarını belirleyen Savaş Öncesi Hukuk (Jus ad Bellum) ve ikincisi de savaş içinde tatbik edilecek olan kuralları belirleyen Savaş İçi Hukuk (Jus in Bello) olmak üzere iki normlar bütünü oluşturulmuştur. "Harbe Girmenin Meşrûiyet Şartları" demek olan Jus ad Bellum'un yedi maddesi şunlardır:

1: Haklı Gerekçe [Just Cause]: Savaş, ancak, bütün insanların temel haklarına yönelik kitlesel bir şiddetin mevcûdiyetine veya onu tashîh etmek üzere kullanılabilir.

2: Meşrû otorite [Legitimate Authority]: Sâdece münâsip sûrette (meşrû olarak) te'sîs edilmiş kamu otoriteleri savaşılabılır;

3: Haklı Maksat [Right Intent]: Kuvvet, yalnızca gerçekten haklı bir sebebe müstenîden ve münhasıran bu maksatla kullanılabilir.

4: Son Çâre [Last Resort]: Kuvvet, ancak, bütün barışçı alternatifler denendikten sonra kullanılabilir.

5: Mukayeseli Adâlet [Comparative Justice]: Tashîh edilecek yanlış, harbe tutuşmayı haklı kılabılır derecede bir kıymeti hâiz olmalıdır.

6: Başarı İhtimâli [Probability of Success]: Savaş, abes bir sebebe müstenîden yapılamaz;

7: Tenâsüp (Uygunluk) [Proportionality]: Savaş'tan elde edilecek başarı, beklenen bütün tahrîbatlara üstün olmalıdır.

İşte şimdiki strateji de bu görünmektedir: Savaş'ın, beklenen bütün tahrîbatlara degecek olması için, askerî olarak, düşmanın gücünün mümkün olduğunca kırılabilmesi yanında, diplomatik olarak, zaferin kalıcılığı için de, onun abes bir sebebe müstenîden icrâ edilmediğinin mümkün olduğunca çok büyük kesimlerce kabûle edilmesinin sağlanması; daha açık ifâdeyle, mümkün olduğunca çok büyük kesimlerin, bu savaşın haklılığı yanında kaçınılmazlığı ve sonuçlarının kendileri için de hayırhah olduğu yönünde iknâ edilmesi ve bunun için ise, gerçekten haklı bir sebebe müstenîden ve münhasıran bu maksatla nâçar başvurulduğu; çünkü bütün insanların temel haklarına yönelik kitlesel bir şiddetin mevcûdiyetinin kesinleştiği ve bu şiddetin önlenmesi için de bütün barışçı yolların tıkandığının gösterilmesi îcap etmektedir.

Şu hâlde İslâm dünyası dünya kamuoyu önünde suçlu duruma düşürülmeli ve bunun için de doğrudan doğruya mukaddesatlarına saldırılmalıdır; yukarıda da dediğimiz gibi, nasıl olsa ileride dünya bu küfürbazlıkların iğrenç kıskırtıcılıklarını değil de öfkelenen Müslümanların yakıp yıktıklarını hâtırlayacaktır. Hedef İslâm dünyası; vaziyet çok ciddî, herşeyin çok büyük bir incelikle hesap edilmesi şart; ancak, gün doğmadan neler doğar.

